דכל דמידדי לי הדר חזי לקייה מידדי. לא היה צריך למלי יותר מחמשים מן הכרמים [לז] ליכא למיחש לרובא דעלמא דכל המדדה לינו מדדה יותר מחמשים, אבל הכא שני שובכין שהכרמים בתוך חמשים אמה שלהם לחי שפיר דקרוב לזה שלו, אפילו למלא חוץ לחמשים אמה, דלא נפק מחורת מדדה, דע"י כרמים מידדי יותר מחמשים אלא איירי דאפילו אם יהו שובכין דעלמא בין הכרמים, ועולה מדלקי שביל משמע שאלו ב' השובכין בתוך השביל והיפול כמו כן נמלא בתוך השביל דליכא למיחש שהן משובכין דעלמא אפי' אינם רחוקים כלל ביון דלא מלי חזי לקייה אבל מחלו השובכין הוא לחין דבר מפסיק ביניו לבין השובך: **ואמר** אביי אף אנן נמי תנינא דם הנמלא בפרוזדור טמא כו'. בנמלא בגג פרוזדור מן הלול ולפנים איירי כדמוכח בפרק כל היד (נדה דף יז: ושם ד"ה מן) וסוגיא דהתם מפרש במקומה: **ואף** על גב דאיכא עליה למקרבא. וקרוב דמוכח הוא דקרוב לעלייה הוא, ומן המדר לינו יכול לבא, אח"כ שאמר ביותר.

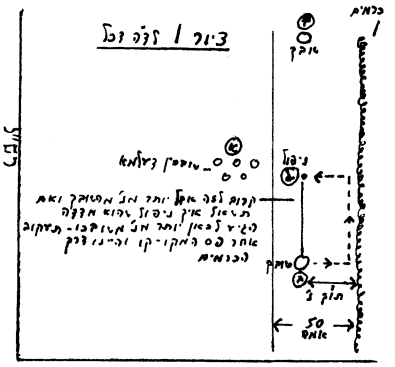

TIME	דף/שורה
26:37	דכל
38:00	אמר
40:40	ואף
43:54	דתני
57:52	ושמע
1:11:00	איתמר
1:12:33	נימא
1:15:04	ואמנועי
1:17:29	בי קופאי
1:19:11–1:20:35	נימא

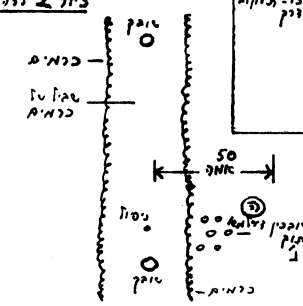

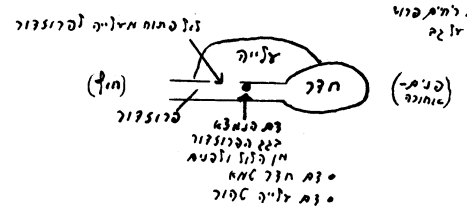

דתני אמר רבי חייא. אי גרסינן תני אמר רבי חייא דכל אי גרסינן "דתני" תימה היכי מייתי מהכא דרוב ומלוי הוא דלמא לאו משום דרוב ומלוי קאמר רבי חייא דשורפין עליו את התרומה אלא משום דרוב וקרוב הלך אחר הרוב, כרבי חנינא (מ) (נכ"ל דאפילו גרסי' דתני) לא מדברי רבא הוא אלא גמרא הוא דמייתי לה דשפיר הוה מוכח אביי ממתני' דכלה דרוב וקרוב הלך אחר הרוב דאף על גב דקתני "ספיקו טמא" טל כרחך לאו ספיקא הוא מדתני רבי חייא "דחייבין עליו על ביאת מקדש ושורפין עליו תרומה" (הג"ה) אמר"ל אומר דבא מייתי לה דרוב ומלוי הוא דאי לאו מלוי ח"כ מאי קמ"ל רבי חנינא, אבל ממתני' דנדה לא היה יכול להוכיח, דאפילו אם לאו רוב ומלוי הולך רבי חנינא לאשמועינן דלא נימא "ספיקו טמא" הוה ספק ממש, ולמאי דהדר ביה רבא וקאמר דלא הוי לוב ומלוי, אילטריך רבי חנינא לאשמועינן, דאי מדתני רבי חייא ה"א דקרוב ומלוי הוא קמ"ל רבי חנינא דלאו רוב ומלוי הוא (ע"כ הג"ה):

ושמע מינה אינה אחיתה לדר' זירא. נראה לריב"ל דאתא ע"ג דטעמא דבעינן תרי רובי הטעם מ"מ אינה אחיתה לדר' זירא דבעינן תרי רובי דאע"ג דליכא למימר הכי מ"מ איכא למיגזר שמא יקח מן הקבוע אי לאו דאיכא רובא דעלמא, וגבי חשש נמי אי גזרינן בעלמא הוה לן להחמיר שלא לערוף ימן הלול ולפנים חטוי מן הלול ולחוץ, (נ) ונראה לו דהלכה כרבי חנינא: (הג"ה אם"מ רובא דאורייתא. חשיב ליה רובא דליתיה קמן דברובא דאיתיה קמן לא צריך למידק "ס"מ", דקרא כתיב "אחרי רבים להטות" כדפריך פרק קמא דחולין (דף יח. ושם) גבי הא דבעי "מנ"ל הא דלמגרינן זיל בתר רובא" ופריך "מנ"ל דכתיב "אחרי רבים להטות": **אימור** (ס) מהתם דקרא אתתי. ולאו דוקא נמלאת כנגד עיר שרובה ישראל אלא אפי' עיר שכולה ישראל איכא למיחש להכי: **לימא** משום דסבר לה כר' חנינא. ואיכא למימר דשריא משום דספק ערלה בחולה לארץ מותרת, דהא אי ליתא ליה לרבי חנינא אלא רוב וקרוב אזלינן בתר קרוב, ח"כ הויא ודאי ערלה: **ואצנועי** בגויה. ונאמר מכ"מ יהא אסור דרובא דעלמא נכריים הינהו והוי יין נסך: **אי** קופאי. פי' בערוך ה) ממוש כדאמרי' (סוטה דף מו:) רב מרדכי אלויה לרב אשי בר אמי לבי קופאי ובכהאי גוונא היה דהוה קורבא דמוכח: **לימא** רבא ליה ליה לדר' חנינא. פי' והא רבא אית ליה לעיל דר' חנינא:

מסורת השי"ס

ה) [עכ] קף מ"ז ע"ס שכתב כריש גמ' דפי' לין עומדין (דף לח.) רב מרדכי וכו'):